

§ 267.

Som alt oven for antydet kan det være hensigtsmæssigt at sammensætte Jyren for samtlige de Sager, der ventes at komme for i det paagældende Møde, allerede ved dettes Begyndelse. Betingelsen for, at dette kan ske, er imidlertid, at samtlige Tiltalte ere til Stede. Naar Jyren for den første Sag er udtagen, vil det da være hensigtsmæssigt at rette det Spørgsmaal til de i de senere Sager Tiltalte (saavel som til Overanklageren), om de acceptere den udtrukne Jury ogsaa for deres Vedkommende; men naturligvis vil dette Spørgsmaal ogsaa kunne rettes til en Tiltalt, naar hans Sag kommer for. Mangle Betingelserne for i en Sag, som senere kommer for, saaledes at benytte den tidligere udtagne Jury, maa der, naar Sagen kommer for, foretages ny Lodtrækning, i hvilken naturligvis de til den første Sag udtrukne medtages, for saa vidt der ikke mod dem fremsættes nogen af Retten godkendt Habilitetsindsigelse. I øvrigt kan der i det Tilfælde, at en Tiltalts Indsigelse mod den alt udtrukne Jury kun er rettet mod en enkelt Nævning inden for denne, næppe være noget til Hinder for at foretage Lodtrækning af en enkelt Nævning til at træde i den vragedes Sted, medens den først udtrukne Jurys øvrige Medlemmer vedblive at fungere. Naar der saaledes er udtaget Jury for den eller de Sager, som skulle for den paagældende Dag, ville de mødte Nævninger, for hvilke der ikke bliver Brug, kunne dimitteres.

§ 273.

Om Adgangen til Modafhøring etc. se § 243.

§ 274.

Slutningsbestemmelsen er ikke særlig givet med det Formaal for Øje, at det skal hemmeligholdes for Nævningerne, f. Eks. hvor høj en Straf der eventuelt kan blive Tale om, hvor vidt Tiltalte tidligere har begaaet lignende Forbrydelse etc. Meningen er blot at fastslaa den naturlige Ordning, hvorefter hver Del af Sagen drøftes til den Tid, da den skal finde sin Afgørelse.

§ 275.

Rettens Fastsættelse af Spørgsmaalene skal ske under Iagttagelse af de i §§ 276—283 givne Regler. Anke i Anledning af Fejl i Rettens Spørgsmaal-Stillen kan finde Sted, naar den formentlig begaaede Fejl enten bestaar i Tilsidesættelse af en

Rettergangsregel, § 320, Nr. 1, jfr. § 321 (et Spørgsmaal er f. Eks. stillet saaledes, at man ikke bestemt kan se, hvad Nævningerne med deres Syar bekræfte eller benægte) — eller beror paa en urigtig Forstaaelse af Straffeloven (en Handling, der rettelig bør karakteriseres som Bedrageri, er f. Eks. i Spørgsmaalet karakteriseret som Tyveri).

§ 276.

Den her givne Afgrænsning af Nævningernes Kompetence stemmer ganske med det tidligere Forslags. Nævningerne uvedkommende er herefter — foruden Spørgsmaal om Formalitet og Paataleret — Strafdmaalingen og i Forbindelse dermed Strafafslaget efter Straffelovens §§ 7 og 58 og Strafforhøjelse som Følge af Gentagelse samt endelig Spørgsmaalet om Strafskylds Forældelse, dog at Spørgsmaalet om Tiden for Handlingens Begaelse, hvilket for de to sidste Tilfælde kan være af særlig Betydning, bliver at forelægge Nævningerne. I øvrigt henhører *det hele Skyldspørgsmaal* under Nævningernes Afgørelse. Disses Kendelse kommer til at rumme ikke blot en Bedømmelse af Beviset, men ogsaa Henførelsen under Straffeloven, Handlingens strafferetlige Karakteristik. Nævningekendelsen afgør med andre Ord ikke blot, hvor vidt der er tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har begaaet den og den Handling, men ogsaa, hvor vidt denne Handling efter Loven udgør et Tyveri, Bedrageri, ulovlig Tvang, Vold mod Øvrigheden, etc. etc., om fuldbyrdet Forbrydelse eller blot Forsøg eller den eller den Art af Meddelagtighed foreligger, om Tiltaltes Sindstilstand, da han begik Forbrydelsen, var saadan, at han maa behandles som strafferetlig tilregnelig, om den Situation, hvorunder han handlede, skal betragtes som fyldestgørende Nødværgebetingelserne, om Handlingen er begaaet paa dansk Straffeterritorium o. s. fr. Heri ligger, at Retten aldrig kan domfælde en Tiltalt paa Grundlag af et Bevis, som Nævningerne have anset for utilstrækkeligt, eller paa Grundlag af en Subsumtion, som Nævningerne have underkendt. Have Nævningerne derfor erklæret vedkommende for ikke-skyldig, maa Retten frifinde; have Nævningerne erklæret Handlingen for kun at være ulovlig Omgang med Hittegods, kan Retten ikke straffe for Tyveri; have Nævningerne erklæret Tiltalte for kun delvis tilregnelig (efter Straffelovens § 39), kan Retten ikke idømme den fulde normale Straf etc.